

·Hilabete honetako gaia: Nazioarteko adopzioa, gero eta bikote gehiagok guraso izateko hartzen duten bidea ·Zuek bai jakin!·: Juanjo Aldama ·Izerdi patsetan: Anjel Askasibar
·Izerdi patsetan: Gorka Santesteban

Otamotz

Herri Aldizkaria

2007ko

urtarrila

123. alea

Entzumen Zentroak

**ENTZUMEN ZUZENKETAN LEHENENGO ERAKUNDEA,
ORAIN, ZUGANDIK GERTUAGO**

UROLA GARAIARAKO ZENTRO BERRIA

Areizaga, 4 • Tel.: 943 72 98 83 • URRETXU

Argitaratzailea: Zintzo Mintzo. Labeaga 12, Urretxu. 943 03 64 74 **Koordinatzailea:** Asier Zaldúa **Erredakzio kontseilua:** Alex Areizaga, Aintzane Arizmendiarieta, Jonmikel Intsausti, Sebas Iturriotz, Jon Ormazabal, Amaia Pildain, Igor Susaeta eta Asier Zaldúa **Diseinua:** Ane Miren Ormazabal **Euskara zuzentzailea:** Marian Toledo **Azaleko argazkia:** Gotzon Aranburu **Banaketa:** Aintzane Arizmendiarieta **Publizitatea:** Iker Telletxea - 647 319 757 **Inprimategia:** GOI DESIGN **Lege Gordailua:** SS-742/96 **ISSN:** 1136-7318 **Tirada:** 1.500 ale **Otamotz** aldizkariak ez du bere gain hartzen adierazitako esanen eta iritzien erantzunkizunik

aurkibidea

04	Hilabete honetako gaia Nazioarteko adopzioak
10	Komikia / Egurra partitzen
11	Zenbat buru, hainbat aburu Zer diozu Areizaga-Kalebarren inguruan gertatzen ari denari?
12	Bota bertsoa! / Iritziz iritzi
13	Argazki zaharra
16	Klik eta klik Jesus Udabe <i>Aresti</i>
18	Erreportajea Merkatari euskaldunak
20	Zuek bai jakin! Juanjo Aldama
24	Gure gomendioa
25	Izerdi patsetan Anjel Askasibar
28	Gure aholkuak
29	Literatura
30	Boteprontoan Gorka Santesteban

Aldizkari honek Eusko Jaurlaritzako Kultura Saila eta Hizkuntza Politikarako Sailordetzak, Gipuzkoako Foru Aldundiko Kultura eta Euskara Departamenduak, Urretxuko Udalak eta Zumarragako Udalak emandako diru laguntza jaso du.

Nazioarteko adopzioa, gero eta bikote gehiagoren aukera

Gero eta gehiago dira haurrak adoptatzen dituzten bikoteak. Gehienek atzeritik ekartzen dituzte, hemen bertan oso aukera txikia baitago. Adopzioa zer nolako esperientzia den jakiteko, sendi hauetako batzuengana jo dugu.

Lasa-Pérez de Albeniz sendia: "Hurrei gerta dakieken onena beraien kargu egingo diren gurasoak topatzea da"

Amaia Pérez de Albeniz eta Jose Luis Lasa, Jon eta Miren seme-alabekin, euren etxeko atarian.
Argazkia: Gotzon Aranburu.

Jose Luis Lasak eta Amaia Perez de Albenizek Kolonbiatik etorritako bi seme-alaba dituzte: Miren eta Jon. Ez zuten Amaia haurdun gelditzea lortzen eta bi haur adoptatzea erabaki zuten. "Oso argi nuen bide hau hartu nahi nuela eta anaia-arrebak eskatu genituen, baina neska polit hau eman ziguten eta iaz bigarrenengoaren bila joan ginen", azaldu du Amaiak. Lasatarrek Hego Amerikara jo nahi zuten. "Argi genuen herrialde latindar batekoak nahi genituela, adopzio prozesuko gora-beherak ahalik eta ongien ulertzeko". Hala ere, bidea ez zen batere erraza izan. "Aldundira jo genuen informazio eske eta adopzioak lantzen dituen Bilboko elkarte batekin harremanetan jarri gintuen. Honek Kolonbiara jotzea gomendatu gintuen. Lehenengo psikologoaren egokitasun zertifikatua lortu behar da eta gero paper asko eskatzen dituzte. Kolonbiak serio lan egi-

ten du eta ez ditu haurrak berehala ematen", dio Amaiak. Besteak beste, gutxieneko soldata izatea eskatzen dute. "Eurak dira umeentzat gurasoak bilatzen dituztenak, ez gara gu haurrak bilatzen ditugunak", dio Jose Luis Lasak.

Zorroztasuna beharrezkoa dela uste dute. "Lehen haurrak familia batzuegana bidaltzen zirela uste zen eta beste familia batzuetan bukatzen zuten. Hori ekiditeko, jarraipena egiten da. Mirenekin bi urteko jarraipena egin ziguten eta orain hirukoa egiten da. Beste herrialde batzuetan bizi-tza osokoa da. Normala da, baina gogorra ere bai", esan dute.

Hala, bigarren haurra ekartzea lehena baino gehiago kostatu zaie. "Bost urte kostatu zaigu. Geldialdia egon zen eta, gainera, epaitegi-kontuak hemen baino motelago doaz. Haurrak errazegi ematen dituztela salatuko dituzten beldur dira eta, gainera, gerrilla haurrak adopzioan ematearen aurka dago. Mutikoa gerrilla nagusi den lurraldekoa da eta ezin izan ginen bere jaiotze-agiriaren bila joan: mandatari batek joan behar izan zuen".

Adopzioak medio, Lasatarrek nahiko ondo ezagutzen dute Kolonbia. "Bi aldiz izan gara eta aldi bakoitzean hilabete eman dugu, hurrekin, adaptazio moduan. Haurra ez bada gurasoekin moldatzen, ez dute ematen. Bestalde, oso garestia da. Bidaiaz gain, tramite guztiengatik ordaindu behar da, ahalik eta azkarren egin ditzaten. Bigarren aldian askoz ere erosoago ibili ginen, noski. Gainera, lehen pistola gehiago ikusten ziren kalean. Hemen askoz ere hobeto bizi gara, baina hango jendea izugarri jatorra da. Dena den, Kolonbian eman dugun denbora oso luzea egin zaigu, ezin baita hemengo

askatasunarekin mugitu eta ez baikara oporretara joan", diote.

Amerikara joatea azterketa batera joatearen modukoa izan da beraientzat eta edozein huskeriarengatik suspenditu daiteke. "Mutikoari izena aldatu genion eta berarekin elkarrizketa izan nahi zuten bere izen berriarekin ados ote zegoen jakiteko. Abokatuak arazoak izan zitezkeela esan izan baligu, ez genion aldatuko!".

Seme-alabak izatea aspaldiko ametsa

"Jonen erreferentzia bere arreba da eta horrek asko poztzen gaitu eta laguntza handikoa da"

zuten eta guztiak merezi izan du. "Miren hiru urterekin etorri zen eta berehala moldatu zen. Jon, ordea, sei urterekin etorri da eta zailagoa egiten ari zaigu. Han sustraiak eta lagunak zituen, kaleko legea besterik ez zuen ezagutzen, jasandako tratu txarrak gogoratzen ditu, Lehen Hezkuntzako lehen mailan hasi behar izan du eskolan... Dena den, primeran moldatzen ari da eta dagoeneko euskaraz hitz egiten hasi da", diote gurasoek harro. Jose Luisek eta Amaiak haurrak adoptatu dituzten beste familia batzuekin harremana dute, Kolonbian eraikin berean eman baitzuten hilabete. "Guztiekin haurrek arauak ez dituztela ezagutzen diote. Gainera, hasieran, hona etorri eta eskean ematen dute egun guztia. Mutikoak ez du ulertzen zergatik joan behar den bi aldiz

ikastolara egun bakarrean eta nahi zuen orduan jan eta lo egitera ohitua zegoen".

Bestelakoan, gainontzeko gurasoen arazo berak dituzte. "Izugarri maite ditugu eta ez genituzke ezergatik aldatuko. Gainera, haur hauek irekiagoak eta goxagoak dira". Mirenek Jon anaia txikiari asko laguntzen dio. "Gure asmoa bakoitza bere gela izatea den arren, ez dute elkar banandu nahi. Jonen erreferentzia bere arreba da eta horrek asko poztzen gaitu eta laguntza handikoa da".

Adoptatzeko asmoa dutenei, zalantzarik ez izateko gomendatzen diete. "Haurra ematen dizuten una zoragarria da, nahiz eta gero gogor samarra den etxean bat gehiago izatera moldatzea. Neskak ez zuen gurekin etorri nahi eta negarrez hasi zen. Mutikoa, ordea, gure zain zegoen eta besarkada bat eman zigun. Egia esan, gogorra da halako gauza txikia norberarentzat hartzea. Ez dakigu ondo zer pasatu daitekeen haurren burutik, baina gerta dakieken onena beraien kargu egingo diren gurasoak topatzea da. Han, kalea beste irtenbiderik ez dute: familiak eta estatuak ez dute euren kargu egiterik".

Dena den, seme-alabek euren jatorrizko herrialdea ezagutzea nahi dute. "Jonen bila joan ginenean Miren eraman genuen eta ez zuen hura ezagutzeko gogorik erakutsi. Hori aldatu egingo dela pentsatzen dugu. Guretzat ere Kolonbia herrialde berezia da eta bere familia ezagutu nahi badu, ez diogu ukatuko".

Lasatarrek ez dute beste haurrik adoptatzeko asmorik. "Gazteagoak izango bagina bai, baina bigarrenagoa ekartzea gehiegi kostatu zaigu... Txinatar bat ekartzeaz hitz egin genuen, baina asmoa alde batera utzi beharko dugu".

Casado-Prieto sendia: "Ez da komeni herrialde batekin tematzea, denbora eta indarra galtzen baita"

Santiago Casadok eta Maria Luisa Prietok ezin zuten haurrik izan eta adoptatzea erabaki zuten. Perun saiakera antzua egin ondoren, Txinara joan ziren eta Nuria ekarri zuten. Ondoren, Iker ekarri zuten Ukrainiatik. Haurrik gabeko familiari zer edo zer falta zaiola uste dute eta zalapartarik ez da falta Zumarragako Urola kaleko euren etxean.

Medikuengana hamaika joan-etorri egin ondoren, 90eko hamarkada erdialdean Maria Luisak eta Santiagok adoptatzea erabaki zuten. "Bikote gaztea ginen eta etxean zer edo zer falta zitzaigula uste genuen. Lehen ahaleginak Perun egin genituen, baina asko ari zen luzatzen eta Txinara joatea erabaki genuen", diote.

Maria Luisa arduratu zen lan guztiaz. "Ez genekien zer egin behar zen eta Eusko Jaurlaritzara jo nuen. Hemengo haurren bat hartzeko eskaera ere egin genuen, baina ia ezinezkoa da lortzea. Hori dela eta, kanpoaldera begira jarri ginen. Marisol Hurtado abokatuak lagundu zigun. Lehen ahalegina Perun egin genuen, baina istilu politikoak izan ziren eta gobernuak adopzioak mugatu zituen. Zorionez, lortutako agiriak bigarren saia-kerarako baliagarriak ziren", dio.

Horri esker, uste baino azkarrago lortu zuten Txinatik Nuria ekartzea. "Bertara heldu eta berehala ezagutu genuen umea, hotelean bertan. Ezusteko handia izan zen, hurrengo egunerako espero bai-kenuen. Lehen egunean negar asko egin zuen, baina halako batean lo hartu zuen.

Maria Luisa Prieto eta Santiago Casado, Nuria eta Iker seme-alabekin, euren etxeko egongelan.

Lasai eta zoriontsu esnatu zen, ezer gertatu ez balitz bezala. Ondorengo egune-tan Txinako gobernuak eskatzen zituen paperak egin behar izan genituen", diote. Nuria bi urte bete aurretik etorri zen Euskal Herrira eta berehala moldatu zen. "Hasieran keinu bidez moldatzen ginen berarekin, baina ez genuen arazorik izan. Eskolan primeran zihoala ikusi genuene-an, bigarrenaren bila joatea erabaki genuen. Mutikoa nahi genuen eta Ukrainiara joatea gomendatu ziguten. Lehen aldian lortutako agiri guztiak baliagarriak izan ziren. Izan ere, bost urteko balioa dute", azaldu dute.

Hala ere, ez zen batere samurra izan. "Gogorra izan zen, Ukrainiara bakarrik joan baiken. Familia baten etxean izan ginen, galduta sentitzen ginen. Ez ziguten haurra utzi eta egunero umezurtz-etxera

joan behar izaten genuen bisitatzera. Han bakarrik genuen itzultzailearen laguntza". Haurra Odesan hartu zuten eta, ondoren, Kiev-era joan ziren. "Espainiar estatuaren adopzio baimenarekin joan ginen eta han ukrainiarrena lortu genuen. Estatuak Iker utzi besterik ez digu egin: 18 urte bete arte bi nazionalitate izango ditu eta, orduan, berak aukeratuko du zer nahi duen. Futbolari ona bada, Athletic-era joan dadila behintzat!", dio aitak txantxetan.

Iker 2001ean etorri zen, bi urte zituela, eta hasieratik oso ondo moldatu zen bere arrebarekin. "Egun haserrealdi gehiago dituzte, adinaren kontua izango da...", azaldu dute Santiagok eta Maria Luisak. Casado-Prieto familiak gertutik jarraitzen ditu Txinako eta Ukrainiako gertakariak. "Herrialde atzeratuak dira, gurearen pare-an. Egunen batean itzultzeko asmoa

dugu, baina dirua behar... Haurrek euren dokumentazio guztia dute. Badakite elkarren beharra genuela eta horregatik etorri zirela. Bai guk eta bai beraiek arreta berezia jartzen dugu telebistan Txinaz edo Ukrainiaz hitz egiten dutenean".

Maria Luisak eta Santiagok ez dute hiru garrengo haurra ekartzeko asmorik. "Hobe bi ondo egotea, hiru gaizki baino",

diote. Haurren bat adoptatzeko asmoa dutenei aurrera egiteko gomendatzen diete. "Jendea etorri izan zaigu informazio eske. Haurra ekarriz gero, biologikoa izango balitz bezainbeste maiteko ote duten beldur ez izateko esaten diegu". Beste gomendio bat ere badute. "Oztopo gutxien jartzen dituzten herrialdeetan egin behar dira eskaerak. Ez da komeni

herrialde batekin tematzea, denbora eta indarra galtzen baita. Marisol Hurtado abokatuari eskerrak eman beharrean gaude, asko lagundu baikintuan agiri kontuan. Maria Hurtadoren gurasoekin ere harremanetan jarri ginen. Izan ere, beraiek izan ziren herrira txinatar ume bat ekartzen lehenak. Besteen esperientzia oso baliagarria da", dio Maria Luisak.

Yolanda Luzuriaga: "Hiru urtetan stress handia jasan nuen eta helburua lortu nuenean ez nuen sinesten"

Yolanda Luzuriaga eta Anton Garcia 1993an ezkondu ziren eta, seme-alabarik ezin zutenez izan, haur bat adoptatzea erabaki zuten. 1998an Janay ekarri zuten Errumaniatik. Iaz Yolanda alargun gelditu zen eta alaba laguntza handikoa izaten ari zaio aurrera egiteko.

Seme-alabarik izateko zailtasunak zituztela jakinik, berehala erabaki zuten adopzioaren aukera hartzea. "In vitro-a baztertu eta lanean hasi ginen. Hiru urte kostatu zitzaigun. Lehen saiakera gaizki irten zen eta bigarrengoan gure helburua lortu genuen. Umea ezagutu eta ezin ekarri izana oso gogorra izan zen. Hasieran gure kontura jardun genuen, Errumaniako abokatuen laguntzaz, eta bigarren saiakeran Elorrioko elkarte baten laguntzaz aritu ginen", dio Yolandak.

Garai hartan bikote askok hautatu zuten Errumania. "Gu horretan geundela zailtasunak jartzen hasi ziren. Hemen egokitatsun testa egiten hasi ziren garai berean gertatu zen hori. Euskadi mailan, gu izan ginen test hori egiten lehenak. Asko mugitu

Janay eta Yolanda, etxeko txakurrarekin eta katuarekin.

tu ginen eta telefonoa sutan egoten zen. Oso urte gogorrak izan ziren, ez dizkiot inori opa. Semea edo alaba izateko gogo handia nuen, dena ondo irteeta nahi nuen... eta gaizki pasatu nuen. Urte asko igaro dira ordutik eta arraro samarra egiten zait berriro gai horri buruz hitz egitea". Janayk 21 hilabete zituen Euskal Herrira etorri zenean. "Bost egun besterik ez genituen eman Errumaniar berarekin.

Pentsa zer nolako hotza egingo zuen abendua izanik, baina nik ez nuen sentitu: oso urduri geunden eta gauean ez genuen loak hartzea lortzen. Umeari begira igaro nituen gauak".

Umea hartzea pozgarria, baina aldi berean gogorra izan zela dio. "Oso pozik nengoan, baina kontuan izan behar da haurra bat-batean ematen dutela. Bat-batean ama nintzen, ez nekien zer zetorkidan gai-

nera eta beldurra eman zidan. Egia esan, haurra primeran moldatu zen. Nire gehiago kostatu zitzaidan etxeko egoera berrira moldatzea. Nire ustez, hiru urtetan stress handia jasan nuen eta helburua lortu nuen ez nuen sinesten. Gainera, mundu guztiak zoriondu egiten ninduen eta ni lur jota sentitzen nintzen".

Yolanda Luzuriagak erditzearen ondorengo depresioaren moduko zer edo zer izan zuela uste du. "Erditzea zer den ez dakit, baina hau oso gogorra da. Haurdunaldian egoera kontrolatua dago, baina adopzio prozesuan ez. Arazoren bat sor daitekeen arren, haurdun dagoenak ekografiak ditu, badaki haurra noiz jaio behar den... Haurra hartu ondoren, gaizki pasatu nuen. Jende askok ez zuen ulertzen zer gertatzen zitzaidan eta nik ere ez askotan. Alabarekin eta senarrarekin etxean lasai egoten uztea besterik ez nuen nahi, baina jende asko etortzen zen haurra ikustera". Zorionez, bolada txar hark gutxi iraun zuen. "Normaltasuna lortu genuen eta umeak ez zuen inongo arazorik izan esko-

lan. Haurtxoa zela ekarri genuen eta hori oso mesedegarria da", dio Yolandak.

Ama-alabak ez dira Errumaniara itzuli. "Oso argi dut egunen batean berriro joango naizela. Niretzat herrialde berezia da eta alabarentzat ere bai. Hazten joan den heinean bere bizitzaren istorioa kontatu diogu, bere hobe beharrez, adopzioa gauza normala da eta. Telebistan Errumaniari buruzko zer edo zer ateratzen den bakoitzean, biok adi entzuten dugu". Urretxu-Zumarragan gero eta errumaniar gehiago daude. "Ospe txarra dute, baina guztiak ez dira berdinak. Hara joan eta nola bizi diren ikusi behar da. Beraien aldean, gure bizimodua luxuzkoa da".

Yolanda Luzuriagak eta Anton Garciak ez zuten bigarren seme-alaba adoptatzea pentsatu. "Ezkundu aurretik ere, neska bat izateaz hitz egiten genuen. Lortu genuen eta ez genuen seme-alaba gehiago izateaz hitz egin".

Yolanda oso gustura dago alabarekin. "Jainkoari eskerrak eman behar dizkiot Janay izateagatik. Alargun gelditu ondo-

rengo hilabete hauek oraindik eta gogoragoak izango ziren hemen ez balitz. Bai nik eta bai ingurukoek neure-neurea ikusten eta sentitzen dugu eta hala da. Bere istorioa du eta hori errespetatzen dugu, baina ez dugu adoptatu bezala ikusten".

Adoptatzeko asmoa dutenei, aurrera egitea gomendatzen die. "Esperientzia gogorra izan zen, baina polita. Gainera, elkarri laguntzen diogu: gu asebate gintuen eta haurrari han izango zuen bizimodua baino hobea eskaini diogu. Hango umezurtegi-tan haurrek gurekin ekartzeko erregutzen zigutela ikusita, inongo zalantzarik gabe gomendatzen dut adopzioa".

Luzuriagak asko erreparatzen die adoptatutako umei. "Haur hauek bereziak direla uste dut eta gai hau telebistan jorratzen den bakoitzean arreta berezia jartzen diet. Errumaniar ezagutu genituen familiekin harremana dugu eta bazkariak egin izan ditugu. Oso lagun bereziak dira eta asko lagundu izan diogu elkarri zailtasun unee-tan. Adopzio prozesuak asko elkartzen ditu familiak".

Mari Jose Fernández: "Bagenekien ezer gutxi konponduko genuela, baina baten bizimodua hobetuko genuen sikira"

Askok gogoratuko duzuen moduan, duela 10 bat urte txinatar umezurtz-etxeetako baldintza kaxkarrei buruzko erreportaje oso gogorrak eskaini zituzten telebistan. Hura ikusita, Pedro Luis Hurtadok eta Mari Jose Fernandezek neskata txinatar bat adoptatzea erabaki zuten. Bikote honek bi seme-alaba zituen dagoeneko. Mari Josek txinatar umezurtegiei buruzko dokumentalek asko hunkitu zutela dio.

"Seme-alaba bakarra izaten uzten zieten eta, neska jaioz gero, abandonatu egiten zuten. Umezurtz-etxeak neskaz josita zeuden eta oso baldintza txarretan bizi ziren. Haur bat ekartzea erabaki genuen. Bagenekien gure erabakiarekin ezer gutxi konponduko genuela, baina baten bizimodua hobetuko genuen sikira".

Mariak urtebete eskas zuen Euskal Herrira etorri zenean, duela hamar urte.

"Unai bi urte bakarrik zituen Maria ekarri genuenean, baina dokumentalak ikusi aurretik ez genuen hirugarren seme-alaba izateaz hitz egin".

Ez zen lan erraza izan. "Garai hartan Espainiak ez zuen oraindik hitzarmenik Txinarekin eta oso zaila zen informazioa lortzea. Gu helburua lortu zuen Puerto de Santa Mariako familia batekin harremanetan jarri ginen eta haiek esan ziguten zer

agiri behar genituen. Asko izan ginen Txinako umeak adoptatzeko asmoa azaldu genuenak eta azkenean Txinak eta Espainiak hitzarmena sinatu zuten. Ordurako guk agiri guztiak prest genituen eta prozesua ez zen luzea izan: agiriak txinerara itzuli behar ziren eta, ondoren, legeztatu. Dokumentuak entregatu eta bederatzi hilabetera Mariaren bila joan ginen", laburbildu du Mari Josek.

Egun prozesua luzeagoa da, baina baita errazagoa ere. "Oso ondo antolatuta dago, horretaz arduratzen diren elkarteak baitaude. Guk, ordea, gure kabuz egin genuen. Dena den, ez zitzaidan prozesua luzea edo gogorra irudit. Seme-alabarik ez duenari, seguruenik, luzeagoa egingo zaio", aitortu du.

Mari Jose eta bere senarra Txinara joan behar izan zuten. "Maria Hong Kong ondoko probintzia batekoa da. Pekinera joan behar izan genuen eta handik Mariarengana. 11 egun eman genituen bertan eta ez genuen egokitasun probarik pasa behar izan. Zazpi familia joan ginen". Maria haurra zen oraindik etorri zenean eta berehala egokitu zen Euskal Herriko bizimodura. "Alaba nagusiak, Laiak, 10 urte zituen eta oso gustura hartu zuen. Unai, berriz, oso txikia zen eta ez zen konturatu. Oso ondo moldatzen dira elkarrekin. Niri, berriz, dagoeneko ez zait txinatarra denik iruditzen. Oso erraza izan da dena. Haurren heziketari dagokionez, ez dut inongo alderik nabaritu bi nagusien eta Mariaren artean".

Haurdunaldia eta erditzea zein adopzioa oso aberasgarriak direla dio. "Adopzioa ez da erditzea, baina hori ere oso gauza berezia da. Eman ziguten une berean haurrak heldu egin ninduen eta ez zuen

Mari Jose eta bere alaba, etxeko terrazan.

beste inorekin joan nahi. Oraindik Txinan geundela, gauean jaiki eta haurra begiratzera joaten nintzenean, *ezberdina da, baina hau ere gurea da* pentsatzen nuen. Guk berari lagundu diogu, baina berak guri eskaini diguna askoz ere gehiago da". Hala, Mari Jose Fernandezek aurrera egitea gomendatzen die haurren bat adoptatzea pentsatu duten guztiei. "Hemengo haur bat adoptatzea ia ezinezkoa da. Guk, adibidez, dagoeneko bi seme-alaba izanda, ezin genuen. Harreran hartzea eskaintzen dute, baina oso gogorra izango da gero bere jatorrizko gurasoei itzultea. Munduan haur asko daude guraso

premian. Ez dago garestia dela esaterik. Jendeak eskatzen ditu maileguak, bada, autoak erosteko? Nire lagun batzuek haurra adoptatzeko eskatu zuten. Guri milioi eta erdi pezeta inguru kostatu zitzaigun, baina egun merkexego dela uste dut".

Garai hartan ez zen horren arrunta haurrak adoptatzea. "Maria Txinatik Euskal Herrira etorri zen lehenengoa izan zen eta ETBkoek deitu ziguten elkarrizketa bat egiteko. Haurrak oso txikiak ziren eta kontua normaltasun handiagoz ikustea nahi genuen. Egun kanpoko askoz ere haur gehiago adoptatzen dira", dio.

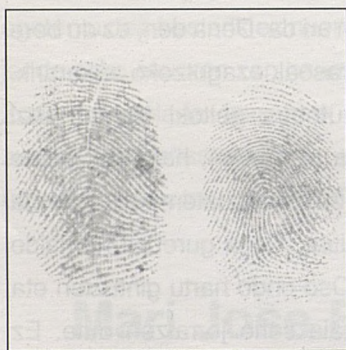
Mariak aspalditik du bere istorioaren berri. "Psikologoei hurrei dena azaldu behar zaiela diote. Hasieran jendeak txinatarra dela gogoraztea ez zitzaion gustatzen, baina dagoeneko berdina zaio. Oraingo ez du Txinara joateko gogorik, baina txineraz ikasten ari da. Dena den, ez du bere jatorrizko gurasoak ezagutzeko aukerarik. Izan ere, autobus geltoki batean utzi zuten. Zortea izan zuen, hala ere, beste haur batzuk zelaietan uzten baitituzte eta hil egiten baitira. Txina guretzat herrialde berezia da. Oso ondo hartu gintuzten eta adopzioen gaia serio jorratzen dute. Ez dago mafiarik, legea oso zorrotza baita. Pentsa, Tianamen plazan poltsa ahaztuta utzi nuen eta ez zuen inork eraman!".

Azkenaldian zenbait gauza aldatu dira. "Adinari dagokionez, duela gutxira arte 36 urtetik gorako guztiek adoptatu zitzaizketen Txinako haurrak. Orain, berriz, 50 urte baino gutxiago izan behar dira". Mari Josek eta bere senarrak ez dute beste haur bat ekartzeko asmorik. "Gustatuko litzaidake eta noizbait pentsatu izan dut, baina berandu samar da dagoeneko berriro halako prozesu bati aurre egiteko".

egurra partitzen

Jon & Jon

Zazpi eta bost, kakatan...

Zazpi eta bost. Urretxuko Arau Subsidiarioak eta 2007rako aurrekontuak onartu ditu Udalbatzak. 7-5. Bi botoen aldea. Bost axola. Bost: EAJk 3 eta PSE-EEk 2. Zazpi: EAK 5, PPK 1 eta PSE-EE utzi eta bere burua ordezkatzeko duen zinegotziak 1. Antonio Molina. Urretxuko errotak haizea buruan. Ea ulertu dugun. Herriarrek (sozialistek) emandako babesari esker PSE-EE alderdiak 3 eserleku lortu zituen duela lau urteko udal hauteskundee-tan. Hiru zinegotzietako batek alderdia laga zuen eta orain haren interesen aurka egin du. Bi boto-ren aldea besterik ez. Paperik gabekoak bi. Herribideren hitza isilarazi dute berriro; eta hari dagozkion botoez beste batzuk baliatu dira. Enfin, guk ezer gutxi dakigu tarteko solairuetan egokitu nahi dituzten etxebizitzek edo Irimoko lur-sailetakoa proiektuez. Baina kasu honetan, mamiak bera baino, formak du garrantzia. Gauzak egiteko moduak. Mad... barkatu, Malaya

operazioa dakarkigu burura. Urretxu berdin Marbella. Demokrazia arrosa. Julian Muñozen paperean nor jarriko genukeen gehienok asmatu-ko zenutela pentsatzen dugu, prakak glamour handiagoarekin janzten dituen arren. Maite Zaldivar eta Isabel Pantojaren rolak nortzuk bete ditzaketen erabakitzea zailagoa izan daiteke. Hori bai Pakirinen papera betetzeko, hau da, besteen kontura kolpe zorrik jo gabe jan eta lo ibiltzeko, eskatu Otamatzeko guruari gure telefonoak. PD: Aurrekontuei dagokienez, gauzatxo bat. Iparragirre museoa eraikitzeke 600.000 euro bideratuko dituzte. Aurrekontuaren %25 jarriko du Udalak. Eta, zer demontre erakutsiko dute museo horretan? Gernikako juntetxean dagoen gitarra zaharra lapurtu eta Urretxura ekarriko ote du herritar multzo ausart batek? Operazioa ziztulari talde fundamentalista batek zuzenduko al du? Guk badugu hipotesi bat...

Zer iruditzen zaizu bi udalak Areizaga-Kalebarren plaza konpontzeko ados ez jartzea? Zuk zer aldatuko zenuke?

Maria Teresa Guridi

Ez nekien ezer, baina gaizki iruditzen zait. Hemen bi herrietako jendea dabilenez, ez da lojikoa. Plaza erdiko eskailera horiek kenduko nituzke, plazak zabala izan behar duelako eta haurrentzako arriskutsua delako.

Miren, Jesusa, Bixi eta Juanita

Badakigu eta oso gaizki iruditzen zaigu. Bi udalek bat egin arte, ezer ez aldatzea komeni da. Aldatzekotan, lehentasuna zebrabide batek eduki beharko luke. Eskapada asko izan ditugu hemen. Bestalde, erdiko eskailera horiek oso zatarrak dira.

Inge Hernández eta Maria Jordana

Bi udalak ados jarri beharko dira. Gero, gerokoak. Guk erdiko eskailera kenduko genituzke, oso arriskutsua eta zatarra baita. Zer edo zer jartzekotan, jezarleku erosoagoak eta zakarrontziak jarriko genituzke.

Mirian Caballero

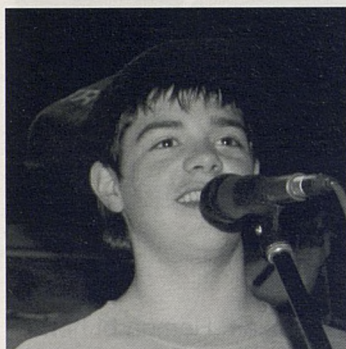

Zer edo zer entzun dut eta gaizki iruditzen zait. Bi udalak ados jarri beharko lirateke. Errotondarekin berbera gertatu da. Ez dut uste onerako izango denik. Nik bidegorriari jarraipena emango nioke eta autoen bidea aldatuko nuke.

Gaia: Urte berria

Doinua: Leiho ertzetik entzun dezaket

Manex Mantxola

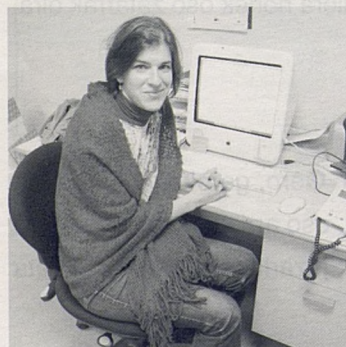
Gure Olentzero berriro dago
mendi batean galduta,
gure dirua joan da opari
paper artean sartuta,
eta sasoiak aldegin digu
pare bat kilo hartuta...
Reala ere gehituta,
gaizki goaz, ezin uka... (bis)
Urte berria hasi da baina
itxura kaxkarra dauka,
urtarrileko malda dela ta
guztioak arnas estuka... (bis)

Gabon garaian jan eta gero
ohitura dugun neurrira,
zailtasun handiz lotzen ditugu
gona ta galtzak gerrira.
Hainbat promesa egin ohi dugu
maiz gerorari begira:
sarritan bidegorrira,
ta erretzeaz aski da! (bis)
Laister itzultzen gara, ordea,
hasierako harira,
urte berriko asmo berriak
denboran urtu ohi dira... (bis)

Baina urteak ez du izan behar
derrigorrez hain iluna,
ta esperantza guk ezin dugu
eduki horren urruna,
agian bihar lortu liteke
azken gerraren eguna...
Benetako maitasuna,
presoen askatasuna, (bis)
edo ta beste edozein amets
gure barnean duguna,
hori guztia lor litekeen
denborak du erantzuna.

iritziz iritzi

Idoia Luzuriaga

Haritik harilkora

Ama berantiarren gaia pil-pilean dago egunotan. Honen ildoan, telebista saio batean zenbait solaskide aritu dira hauetako gau batean gai honen inguruan. Naturak badakiela zer egiten duen. Kulturak naturaren mugak gainditze-ko balio duela. Gaur egun amatasuna atzeratu egiten dela eta hori normala dela. Esperientzia dela garrantzitsuagoa. Ezetz, energia handia behar dela haur bat heitzeko... Baietz, ezetz... Iritziak iritzi. Baina bertan zegoen solaskide batek, Joseba Bidaurreazaga mediku-naturistak, irribarre erdi batekin batzuen eta besteen esanak entzun eta gero, bi egia borobil bota ditu, nire ustez behintzat. Bata, oso kontuan hartu behar dela haurraren osasuna, edozein

erabaki hartu aurretik. Bestea, gobernuek familiak laguntzeko politikak sustatu beharko lituzketela, egun jaiotze tasa baxua izaten jarraitzen duelako, eta politika ekonomiko-sozialek epe motzera begiratzen dutela, epe luzerako arazoak ahazten dituzten bitartean. Ze motatako gizartea izango dugu? Hortxe bukatu du. Hortaz, amatasuna tartean dela bizitza profesionala eta pertsonala, edota kontziliazioa bezala ezagutzen dena, aurrera eramateko politika sendo eta serioen beharra, edo hauen falta gordina, edota laguntza izenburua maiuskulaz eraman baina negargarri gertatzen diren planen aurrean txundidura... agian ez da bakarrik paranoia pertsonala?

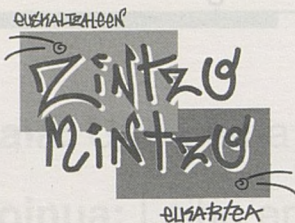
1970

Zumarragak herriarteko pilota txapelketa lehenengoz irabazi zuenekoa.

Zutik: Anton Iturbe, Goyito González, Jon Gartzandia, ... Segura, Jose Luis Idiakez, Pedro Gordo, Joakin Aizpuru, Lazaro Ormazabal, Agustin Erostarbe, Daniel Apaolaza eta Jose Mari Sodupe.

Makurtuta: Jabier Erostarbe, Itziar Albisua, Anjel González, Maite Ausin, Mariasun Albisua, Xabier Apaolaza, Maria Pilar Azkona, Cruz Maria Uribesalgo, Alejandro Albisua, Pablo Albisua, Andoni Ormazabal eta ...

Otamotz

Orain duzu aukera, bat egin gurekin!

ZINTZO-MINTZO ELKARTEKO BAZKIDETZA:

- Hilero Otamotz aldizkaria jasoko duzu zure etxean.
- Zure ekarpenarekin proiektu hauek bultzatuko dituzu: Otamotz, Otamotz.com, Goierriko Hitza, eskualdeko telebista, Kafe Antzokia, Mintzalaguna, Bertso Eskola, Kantu Afaria, Liburu-lanketa, Gazte Lokala, Aisialdia Euskaraz, Normalizazio Plana, hizkuntza eskubideak, sentsibilizazioa...
- Urtean 25 euro.

OTAMOTZ ALDIZKARIKO HARPIDETZA:

- Hilero Otamotz aldizkaria jasoko duzu zure etxean.
- Urtean 12 euro.
- Ekarri edo bidali postaz zure datuak honako helbidera:
Zintzo-Mintzo elkarte
Labeaga 12, behea (Goierri elkartearen ondoan)
20700 Urretxu
- Posta elektronikoa erabiltzea nahiago baduzu:
zm@euskalnet.net

	ZINTZO-MINTZOKO BAZKIDE EGIN NAHI DUT
	OTAMOTZ HARPIDETZA ORDAINDU NAHI DUT
IZEN-DEITURAK	
JAIOTZE DATA	
HELBIDEA	
TELEFONO ZENBAKIA ETA E-MAILA	
EHNA EDO NA	
KONTU KORRONTE ZENBAKIA	

UROLA

ELEKTRATRESNAK

☎ 943 72 02 15 - Faxe 943 72 52 91
Secundino Esnaola 2, ZUMARRAGA

ATA

HARATEGIA URDAITEGIA

☎ 943 72 00 61
Leturiatarren enparantza, 2
ZUMARRAGA

MURUA

Oinetako konponketa

Larruzko erropen konponketa.
Guraiza, labana... zorrozketak

Labeaga, 37 **URRETXU**
Golden plazoletan

centro óptico
Javier Arratibel
optika

Ikusmenaren neurketa - Begietako
tentsioaren neurketa - Graduatutako
eta eguzkitarako betaurrekoak -
Lentilak - Termometroak eta
barometroak

Soraluze, 10 ZUMARRAGA
☎ 943 72 54 84

Egumendi, S. L.

Manganeso altzairuaren
aplikazio teknikoak

Ipeñarrieta, 48
☎ 943 72 33 01 - Fax: 943 72 43 41
Urretxu-Zumarraga
www.egumendi.com
egumendi@egumendi.com

Keros Enmarkatzeak
Arte ederrak
Dekorazioa
Opariak

Labeaga, 35 **Urretxu** ☎ 943 72 41 60

Secundino Esnaola, 16 B
Tel: 943 72 16 63
ZUMARRAGA

SUTAN

Tximiniak, berogailuak, sukaldeak eta estaldurak
☎ 943 72 06 38 - 665 73 73 02 Fax: 943 72 06 38
Mugitegi poligonoa, B bidea, 6 bajua - **URRETXU**
www.sutan.biz - sutan@sutan.biz

Lorea

Pinturak - Etxeko apainketak
Lurrindenda - Jostailuak

☎ 943 72 41 90
☎ 615 75 33 28
Fax: 943 03 79 88

Legazpi, 5 - Zumarraga

PLAZAOLA

ITURGINTZA

Bide-Zar 5 **ZUMARRAGA**
943 72 13 70

Lanbiza

- Dietetika
- Estetika

Bidezar, 7 ☎ 943 72 36 52

HERCE
Electricistas, M. E.

Muntaia eta instalakuntza elektrikoak
Enpresa mantenua
Argiteria publikoa

Denda: Ipeñarrieta 4, ☎ 943 72 09 50
Tailerra: Mugitegi, ☎ 943 72 42 66
Mugikorra: 656 703 392

20700 **URRETXU**

natural optics
URRETXU

Lurdes Rodriguez
Optiko-optometrista

Iparragirre, 1-Urretxu
☎ 943 72 59 68
urretxu@naturaloptics.com
www.naturaloptics.com

colors

arropa informala

Barrenkale
Urretxu
943 72 40 57

ALTZARIAK

MERKA-UROLA

Mugitegi, 17 Tel. eta faxe 943 72 58 28
URRETXU

TABERNA

Jatetxea

JATETXEA

Piedad kalea, 14 ☎ 943 72 08 19
ZUMARRAGA

KABIA

JATETXEA

Legazpi, 5
☎ 943 72 62 74
ZUMARRAGA

BAPRI
ANIMALIADENDA

Txoriak, arrainak,
katuak, dordokak...

Urdaneta, 3 ☎ 943 72 61 13
ZUMARRAGA

Darmanki

Edergintza

Edergintza tratamenduak
Depilazioak
Solarium

Labeaga, 2 - **URRETXU**
☎ 943 72 25 13

belar-zain

Belardenda, dieta eta errejimen elikadura
Mediku-homeopata kontsulta
Labeaga, 30 - Urretxu - ☎ 943 72 27 80

BIONA

ARozTEGIA

Altzariak neurritza

☎ 943 72 02 55
Erratzu, z/g **URRETXU**

ALEX - KIROLOK

alejandro albisua

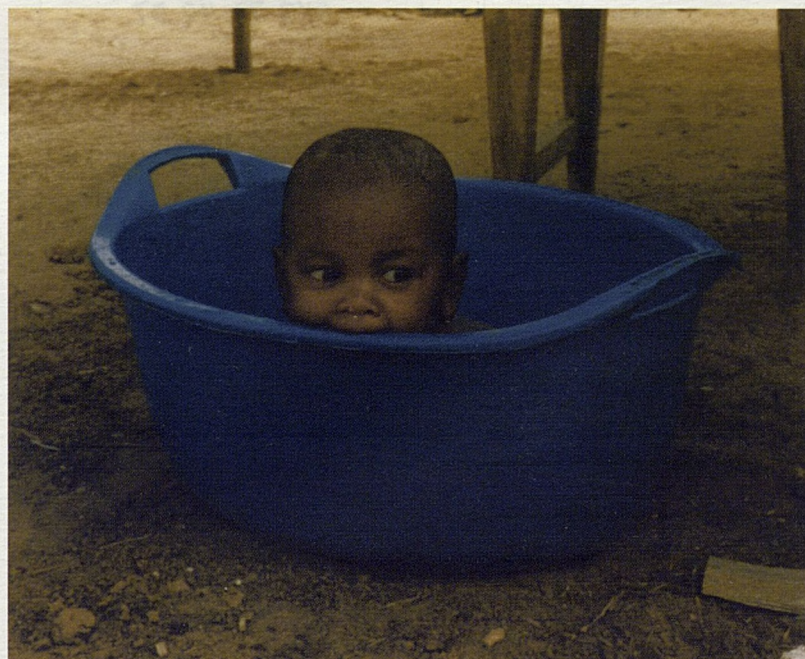
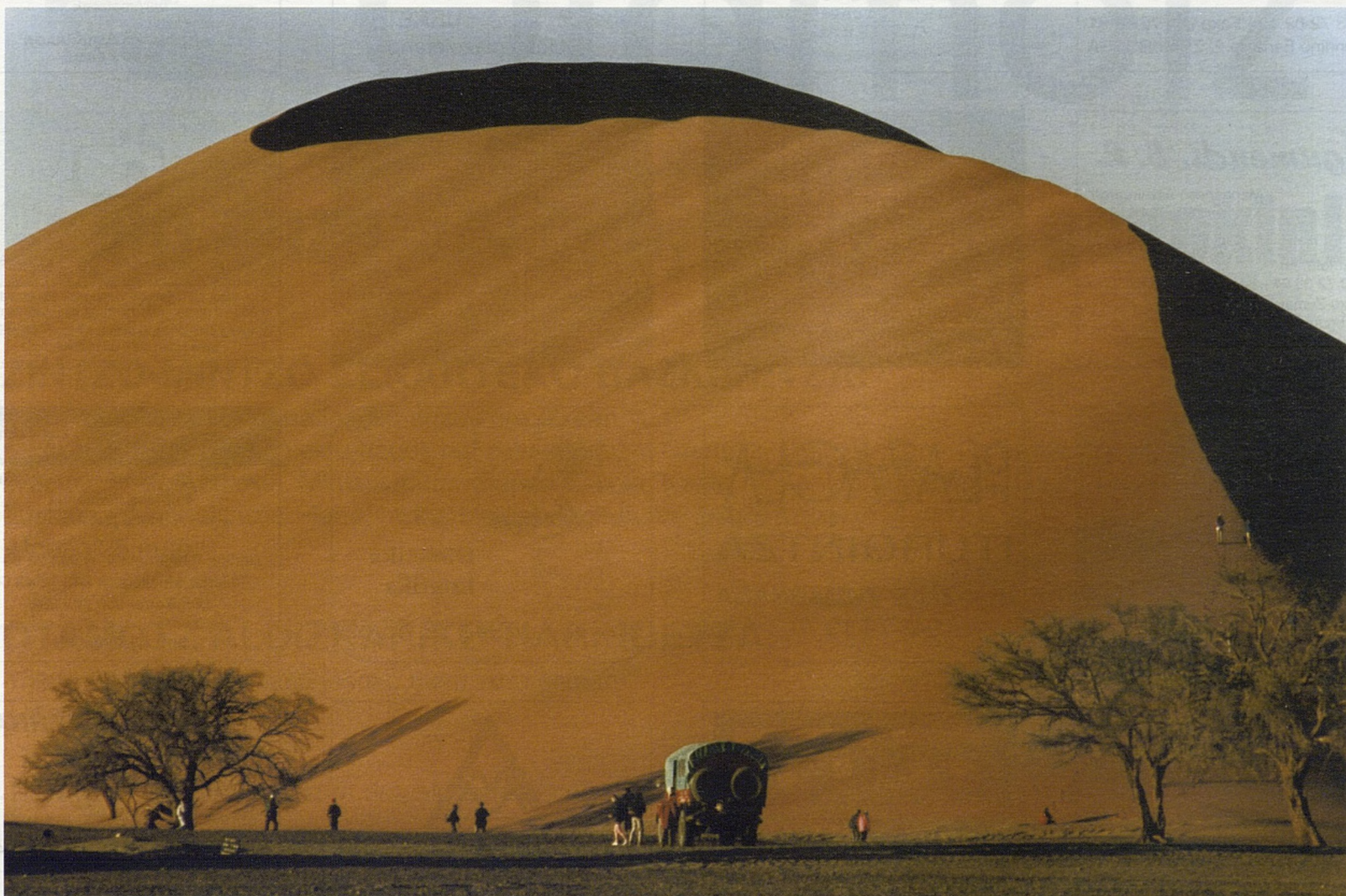
☎ 943 72 52 22
Soraluze, 6 - Zumarraga

Herri Aldizkaria

Otamotz

Aldizkarian publizitatea sartu nahi baduzu, deitu 647 319 757 telefonora

Merkea eta ona!

Ale honetan duela 6 urte Namibian ateratako argazkiak
 ikus ditzakezue. Besteak beste, Namib desertua, gazte
 boskimanoak eta Okabango ibaiaren delta ageri dira.

Jesus Udabe

Bi herriotako merkataria ere, euskararen alde

Merkataritza guneetan euskararen erabilera sustatzeko planaren barne, herri bakoitzean eredugarri den denda bati errekonozimendua eman zaio. Urretxun Mirentxu mertzeriako Onintzak Altzelaik jaso du eta Zumarragan Kux-Kux haurrentzako arropa dendako Mari Jose Cobosek. Biekin hitz egiten izan gara.

Onintza Altzelai: “Merkataritza arloan oraindik badago zer egin eta planak gauzak hobetzeko balioko duela uste dut”

Onintza Altzelai.

Onintza Altzelai urretxuarrak duela sei urte ireki zuen Labeaga kaleko mertzeria eta hasieratik bere bezeroekin euskaraz egiten saiatu zen. "Jende asko euskaraz etortzen zait, baina batzuk gazteleraz ere bai. Euskaldunak direla dakitenei, euskaraz egiten diet. Beste batzuekin gaztelan hasten naiz, baina euskaraz dakitela konturatzen banaiz, hizkuntzaz aldatzen dut", aitortu digu Onintza Altzelaik.

Bezeroek ere euskaraz egiteko ahalegina egiten dutela dio. "Bezero askok euskaraz egiten dute. Dezenterekin egiten dut euskaraz. Merkatariekin ere horretan ahalegintzen naiz, nahiz eta inguruko batzuk ez diren euskaldunak", dio.

Dendari urretxuarrak ez zuen espero aipamen hau jasotzea. "Nire lanarengatik aipamena jaso behar nuela esan zidatenean, poztu egin nintzen, noski. Duela hilabete batzuk euskararen erabilerari buruzko inkesta bat egin nuen, baina ez nuen uste halakorik tokatuko zitzaidanik". Altzelaik merkataritza planarekin bat egin du eta, eskualdeko beste 29 dendarirekin batera, ekintza planean parte hartu behar du. Helburua ahozkoan eta irudian euskararen erabilera handitzea, motibazioa lantzea eta euskararen onurak gizarteratzea da. "Oraindik badago zer egin. Hala, planarekin bat egitea erabaki dut. Gauzak hobetzeko balioko duela uste dut".

Mari Jose Cobos: “Euskaraz lan egitea ez zait batere zaila iruditzen: lana nirea da eta ni prest nago”

Mari Jose Cobos euskaldun berria da. Gainontzeko euskaldun berri gehienak bezala, oso gogotsu mintzo da euskararekin duen harremanez. "14 bat urterekin hasi nintzen Gau Eskolara joaten, Ordizian. Gero, hona etorri ginen bizitzera eta jarraitu egin nuen. Gau Eskolan, HABEn eta AEKn aritu nintzen. Zeuden guztietan". Ahizpak Urdanetan kalean zuen supermerkatuan lanean hasi arte, ingelesa ikasten ere aritu zen. "Lanean hasi nintzenean, denbora gutxiago nuen, ingelesa uztea erabaki nuen".

Mari Josek benetakoa konpromisoa zuen, baina beste arrazoi bat ere bai... Izan ere, bere senarra Joxe Mari Etxaniz zen: Zumarragako Udaleko euskara teknikaria eta Zintzo-Mintzo elkarteko sortzaileetako bat. "Hasieran erdaraz hitz egiten nuen berarekin, oso hiztegi mugatua bainuen. *Zutaz pentsatzen dudanean, erdaraz pentsatu behar dut*, esaten zidan. Hori dela eta, berarekin euskaraz hitz egiten saiatzea erabaki nuen", dio.

Ordutik, Mari Jose Cobosek etxean euskaraz egiten du: lehenengo Joxe Mari zenarekin eta orain Josu eta Itziar seme-alabekin. Haserretzen denean, ordea, gazteleraz egiten duela dio. "Euskarak oso doinu suabea du eta haserretzen nintzenean erdaraz egitea erabaki nuen. Joxe Marik semeari *kontuz, ama gaztelaniaz hasi da!*, esaten zion". Egun, euskaraz hitz egiten du hizkuntza ezagutzen duten guztiekin. "Euskaraz egiteko gai izateak poz handia ematen dit".

Mari Jose Cobos, Kux-Kux arropa denda.

Kux-Kux arropa denda 1989ko irailean ireki zuten eta Mari Josek hasieratik dihardu bertan lanean. Bezeroei euskaraz egiten die, noski. "Bezeroekin euskaraz has-teko ohitura dut. Erdaldunak badira, gaztelerara pasa eta kito. Ez da ezer gertatzen. Euskaltegira doazela esaten didatene, euskara beste aukerarik ez dute nirekin, noski!".

Urretxu-Zumarragako euskaldunok, oro har, dendetara euskaraz jotzeko ohitura dugula dio. "Gazteak eta adinekoak euskaraz etortzen zaizkit. Euskaraz dakienak euskaraz egiten du lehen hitza. Inguruko

herri txikietako jendea eta baserrietako jendea ere etortzen zait eta horiei ezin zaie gaztelaniaz egin. Euskara erabiltzen duen jendea geroz eta gehiago dela iruditzen zait", dio.

Karteletan-eta euskara erabiltzen ere saiatzen da, baina agiriak ezin ditu euskaraz jaso. "Lehenengoan deitu zidaten Udaletik, harremana euskara hutsean izatea nahi nuen galdezka. Ez zait inporta, baina denda nire ahizparena da, gutunak hark irekitzen ditu eta ez daki euskaraz". Merkatarien artean oraindik gaztelerak nagusi dela uste du. "Euskaraz dakitene-kin euskaraz egiten dut, baina gure ekitaldi guztiak erdaraz izaten dira: hitzaldiak, ikastaroak... Urretxu eta Zumarragan 20 merkatarik parte hartu behar dugu, oraingoz, lehenengo ekintza planean; baina 100 bat gara guztira", aipatu du.

Mari Josek inongo zalantzarik gabe bat egin du egitasmoarekin. "Euskaraz lan egitea ez zait batere zaila iruditzen: lana nirea da eta ni prest nago. Halako egitasmoak oso ondo daude gure jardunean laguntzeko, baina norberaren borondate-rik gabe ez dago ezer egiterik".

Mari Jose Cobosek pozez hartu du merkataritza planaren arduradunek eskaini dioten errekonozimendua. "Eskerrak eman nahi dizkiet, estimulu handia baita. Horrek orain arte egindakoari eustera behartzen nau. Josu semeari aita ere poz-tuko zela esan nion. Ilusio handia egin dit: nire lana egin dut eta ikusi dela esan nahi du", azaldu du.

Juanjo Aldama: Urolaren fitxaketarik onena

Urretxu eta Zumarragan futbolaren alde lan egin duenik bada, hori Juanjo Aldama da. Futbol zale amorratua, herrian talderik ez zegoela eta, Ordiziara joan behar izan zuen jokatzera. Real Union eta Tudelano taldeetatik pasa ondoren, sortu berria zen Urolara etorri zen. Bertan 25 urte eman zituen: lehenengo jokalaria eta gero entrenatzailer. Zenbat mutikori irakatsi ote dizkie futbolaren oinarriak!

Zumarragar peto-petoa zara ala?

Eliz-Kalen jaio nintzen, baina bi urterekin-
edo Artiz auzora joan ginen, fraideen
ondora. Nazionaletan hasi nituen ikaske-
tak eta, ondoren, hiru urte eman nituen
Azpeitian. Baloia ikasketei baino kasu
handiagoa egiten nion eta handik La
Sallera joan nintzen. 14 urtetik 18ra bitar-
tean izan nintzen bertan. Gu izan ginen
Lanbide Heziketa egiten lehenak.

Lanean hasi al zinen ondoren?

Egonkortasunez ez, futbolearen ere aritzen
bainintzen. Agrymin tailerrean hasi nin-
tzen, Urretxuko eliza ondoan, baina aste-
an hiru aldiz entrenatzera joan behar iza-
ten nuen, igandetan goizeko hiruetan-eta
bueltatzen nintzen partidetatik... Jokalari
profesionala nintzen, baina lantegia behar
nuen soldata osatzeko.

Non eman zenizkion lehen ostikadak baloiari?

Altxetaren zelaian, Rojo y Zaldia lante-
giaren ondoan... baloirik ere ez genuen:
sokaz lotutako kartoiekin-eta jokatzek
genuen. Asko gozatzen genuen. Egungo
haurrek denetik dute, baina gu baino gel-
diagoak dira.

Futbol zaletasun handia al zegoen?

Futbola eta pilota ziren nagusi. Auzoan
bizikleta bakarra zegoen: Jorjito
Mesonero zenaren bizikletarekin ikasi
genuen guztiok. Pilotalekuetan, elizako
arkupetan... ez zen pilotan eta futbole-
an jokatzeko tokirik izaten.

Pilotan ere aritu zinen, beraz?

16 urte bete nituen arte-edo, asko jokatu
nuen. Otamotz aldirikariko aurreko alean
atera zenidaten, Agustin Erostarberi egin-
dako elkarrizketan zetorren argazki bate-
an. Pilota oso gustuko nuen, baina esku-

ko mina izaten nuen eta, pixkanaka, baz-
tertu egin nuen.

Zein postutan jokatzek zenuen?

Erdilaria nintzen, barnekoa. Indar gutxi
nuen, baina futbola ondo ikusten nuen eta
oso kontzentratuta jokatzek nuen.
Aterioak atera botatzen duenean begira
gelditzen diren horiek ez ditut ulertzen.

*“Erdilaria nintzen. Indar
gutxi nuen, baina futbola
ondo ikusten nuen eta
oso kontzentratuta
jokatzek nuen”*

Jokalaria ezin da baloiaren zain egon, une
oro jakin behar du zer komeni den.

Non hasi zinen futbolearen serio?

Hemen ez zegoen futbol talderik oraindik
eta hemengo jokalariek Ilintxara joaten
ziren. Probak egin eta batzuk hartu egiten

zituzten. Ni 15 urterekin joan nintzen,
baina ez ninduten hartu. Oso gutxi pisa-
tzen nuen eta haizeak eramango nindue-
la pentsatuko zuten. Hurrengo urtean
Loman taldearekin La Salleko finala joka-
tu nuen. Ordiziako bi lagun aritu ziren
epaile lanetan eta, aurrerago, biak izan
ziren nire entrenatzaileak. Aipatutako fina-
laren ondoren, beraietako batek Ordiziara
eraman ninduen eta bertan nire bizitzako
hiru urterik onenak pasa nituen.

Zer eman zizuten, bada, Ordizian?

Urtero finalen bat jokatzek genuen.
Espainiako txapelketan Osasunaren
aurka jokatu genuen eta kaleratu egin
genuen. Gero Real Madrilaren aurka aritu
ginen. Ordizian bat eta bi irabazi ziguten
eta Santiago Bernabeun zazpi eta huts.
Beranduago jakin nuen ordezkio atezaina
Garcia Remon zela. Ordizian oso mimatu-
ta gintuzten. Gure taldea, jubenil maila-
koa, nagusiena baino gehiago jarraitzen
zuten. Pias tabernan gure argazkia dago
oraindik. Jokalarion artean oso harreman
ona genuen eta oraindik ere elkartzen

1966-1967 denboraldian jubenil mailako Gipuzkoako txapelketaren finala jokatu zuen Atotxan Ordizia taldearekin. Juanjo Aldama makurtuta ageri da, eskubitik bigarrena.

80ko hamarkadan, urte batzuk beranduago Urolarekin 3. mailara igo ziren batzuekin.

gara. Giro ona egon dadin, irabaztea garrantzitsua da.

Norekin joaten zinen Ordiziara?

Batzuetan trenean joaten nintzen, beste batzuetan herriko norbaitek eramaten ninduen... Dena den, askotan, entrenatu gabe joaten nintzen partidetara. Jokatu gabe ez, ordea. Izan ere, eskolatik irten ondoren, egunero, futboleant aritzen ginen. Hura zen gure entrenamendua. Inork ez zigun irakatsi.

Ordiziatik nora joan zinen?

Real Union nire bila etorri zen eta Ordiziari ondo ordaindu zion. Irungo taldea Hirugarren Mailan zegoen, baina oraindik ez zen 2.B existitzen. Gogotsu joan nintzen eta lehen urtean bigarrenak sailkatu ginen. Bizkarrean arazo bat nuen eta hainbat partida galdu nituen: 19 jokatu nituen. Gerora jakin nuen ez zela lesioa, giharra garatu gabe nuela baizik. Etxebarren zenak esan zidan. Bigarren urtean ez nintzen horren gustura aritu. Entrenatzailea aldatu zuten eta berriak atletak nahi zituen. *Honekin jai dut!*, pentsatu nuen. Denboraldi amaieran baja

eman zidaten eta Tuterara joan nintzen.

Irungoa esperientzia latza izan al zen?

Ez nintzen gustura aritu. Ondo bazabiltza ondo zaintzen zaituzte, baina justu antzean bazabiltza... kobratzeko ere larri! Diruz larri dabilzanek, artistei ordaintzen diete lehenengo. Logroñora joan zen ezagun batek bertako geltokian lo egiten bukatu zuen ordaintzen ez ziotelako.

Tutera gustura aritu al zinen?

Ez zen oso esperientzia ona izan, baina primeran bizi nintzen. Joan aurretik lanpostua eskatu nien, baina azkenean ez zidaten eman. Hori dela eta, futboleant bakarrik aritu nintzen. Denboraldia primeran bukatu nuen: partida guztiak jokatuz eta ondo gainera. Jendea oso gustura zegoen nirekin. Tenerife, Salamanca, Valladolid eta Logroñesen aurka aritu ginela oroitzen dut. Baita Eibarren aurka ere. Bertan Zumarragako Txantxikuk eta Txintxurretak jokatzen zuten.

Ez zenuen Tutera jarraitu, ordea.

Jarraituko nuela agindu zidaten, baina soldadutzara joatea tokatu zitzaidan eta ez zuten ezer egin ni handik ateratzeko. Oso

urte txarra izan zen, etsita egon nintzen. Izan ere, ez nuen futboleant jokatzei aukerarik izan. Casetasen nengoen, Zaragoza ondoan, bertako taldearekin entrenatzen hasi nintzen, baina beraiekin jokatzea debekatu zidaten: profesionalen zerrendan ageri nintzen eta talde profesionalean bakarrik joka nezakeen. Taldeetatik erraz alde egin ahal ez izateko egiten gintuzten profesional. Soldadutza bukatu eta Urolan hasi nintzenean, birkalifikatu egin behar izan nintzen.

Urolan izarra izango zinen...

Ez, ez... Asko kosta zitzaidan berriro ere sasoiari jartzea. Taldea sortu eta ondorengo urtean hasi nintzen eta bost denboraldi eman nituen. 1. Erregionalerari igotzea lortu ondoren, herrian sekulako festa egin zen. Ahaztezina izan zen. Kontuan izan behar da taldea sortu berria zela.

Nolakoak izan ziren lehen urte haiek?

Argiaa jende asko joaten zen, nahiz eta oraindik tribunari ez zen. 1.000 bazkide inguru zeudela uste dut. Jokalarien arteko giroa oso ona zen eta zaleen berotasuna nabaria zen. Babesleek partidak irabazteagatik afariak ordaintzen zizkigutela oroitzen dut. Oso urte onak izan ziren.

Ba al da bereziki gogoratzen duzun partidarik?

Ordiziarekin Atotxan jokatu genuen bat, Osasuna txapelketatik kaleratu genuen partida hartan bi gol sartu nituen, Urolarekin ere partida politak izan ziren... Dena den, nire izaeragatik-edo, askotan oroitzen dut Erreterian bat eta hiru irabazten joan eta, azkenean, lau eta hiru galdu genuen partida.

28 urterekin utzi zenion jokatzeari.

Lanagatik batez ere. Aparizioaren tailerrean zutik lan egiten nuen eta oso nekatuta

irteten nintzen. Sekula ez naiz oso indartsua izan eta uzteko garaia zela ikusi nuen. Dena den, beste hogeitun urte eman nituen mutikoak entrenatzen.

Zer nahiago duzu, jokatzera ala entrenatzea?

Jokatzera nahiago nuen, entrenatzea ere gustuko nuen arren. Preferente mailako taldean nengoela, entrenatzeko ez nuela balio konturatu nintzen. Mutikoekin oso gustura ibiltzen nintzen, baina nagusiekin sufritu egiten nuen: partidak igandeetan jokatzen genituen eta astelehenean laneira joan behar izaten nuen, baina goizeko

“Lantegian hiru

errelebora jarri ninduten

eta, gauez lan egin

ondoren, ez nintzen

haurrei ezer emateko gai”

lauak heltzen ziren lo hartzen nuenerako. Futbolean pentsatu eta pentsatu egoten nintzen. Hori ez da posible.

Zure taldeek zer nolako futbola egitea gustatzen zitzaizun?

Futbol ingelesa asko gustatzen zait, baina ingelesek inprobisaziorako ahalmen handiagoa izatea gustatuko litzaidake.

Urretxu eta Zumarragako ehunka gazteren entrenatzailea izan zara. Nortzuk azpimarratuko zenituzke?

Hirugarren Mailara igo zirenei umetatik ikusten zitzaaien onak zirela. Oso talde sendoa zen eta gehien beraiekin gozatu dudala uste dut. Infantiletan zeudela, Eibarrek Realak jipoitu zuen eta gu Eibar

kanporatzeko zorian izan ginen. Bixio alu horrek penaltia huts egin zuen... Oso jokalaria ona zen eta ez zegoen berari azalpenak eman beharrik: partida guztian are-
rioa nola izorratu zuen buruan. Iñaki Mendiluze, Xabi Urmeneta... sekulako taldea zen. Ordutik ez da futbolarekin horrenbeste gozatu hemen. Herria atzetik izan zuten eta oso urte politak izan ziren. Izan ere, Urola gaizki dabilenean, ez dela existitzen dirudi.

1997an utzi zenuen talde horia, baina lehenago omenaldia egin zizuten.

Jubeniletan Gipuzkoako jokalaria onenari domina eman zidaten eta 1992an Urolak eskaini zidan omenaldian eman zidatena berdin-berdina zen. Beste bost urte jarraitu nuen entrenatzen, baina azkenean utzi egin behar izan nuen. Lantegian hiru errelebotara jarri ninduten eta, gauez lan egin ondoren, ez nintzen haurrei ezer emateko gai. Dena den, egunen batean utzi behar nuen... 16 urterekin jaitsi nintzen Ordiziara eta 48 bete arte entrenatzen aritu nintzen!

Askok aldatu al da futbola urte hauetan guztietan?

Ez zait iruditzen mutikoak asko aldatu direnik, baina gurasoen eragina oso txarra da askotan. Entrenatzaileari, irakasleari... ez diote lan egiten uzten. Haurrak gehiegi babesten dituzte eta ez diete hazten uzten. Gainera, Urola bezalako taldeetan lan egiten duen jendeak meritu handia du eta ez du merezi inork oztopoak jartzea.

Urola jarraitzen al duzu?

Hotza egiten duenean ez naiz Argixaora igotzen. Zaharragoa naiz eta siesta egiteko beharra dut! Bestelakoan, Athletic-zalea naiz, baina Realak irabaztea ere nahi dut. Gainera, Realeko jokalaria gehiago ezagutzen ditut: Iriarterekin,

Urrutikoetxearekin... jokatu nuen.

Nola ikusten dituzu bi talde hauek?

Nik Di Stefano eta Cruyff ezagutu ditut, baina onena Maradona dela esaten dut beti. Sistemak asko aldatu dira eta gaur egun askoz ere zailagoa da jokatzera. Lehen, baloia hartzen zuenak 30 metro zituen aurrera egiteko. Orain, aurrera egiten den metro bakoitzeko aurkari bat ageri da. Minutu asko pasatzen dira aukera bat sortzen denerako eta gure taldeen partidetan zer esanik ez. Estrategia jokaldietan sartzen dira gol asko. Realekoak ez dira beste atera heltzen eta hala lor daitekeen emaitzarik onena husnakoa da. Gustura jokatuko lukete etxekoekin bakarrik, baina Espainiako ligak sekulako maila du eta edozein taldek jokalaria bikainak ditu. Lehen Athletic-ek, urtero, 18 urteko jokalariren bat igotzen zuen lehen taldera.

Urolako jokalaria garaian, makurtuta.

Zein?

Seiehun eta bi (2002) - Photograma (2004)

Barru-barruraino sartzan da Zein? (Bizkaia, Sopuerta) taldearen musika. Beharbada, lantzen dituzten doinuak arrotzak direlako. Bai, behintzat, gure inguruan. Bi diska besterik ez ditute kaleratu, baina zer nolakoak biak: *Seiehun eta bi* (2002, Metak) eta *Photograma* (2004, Metak). Sekulakoak! Ama Say-ren errautsetatik jaio zirenez, normala perlak sortzea. Sentimenduak modu gordinean igortzen dituzte. Horretarako ezin

Unai Elorriaga

Vredaman

"Libelula urdina harrapatzen duena, munduko pertsonarik inteligenteena bihurtzen da", esaten dio Inesek bere lehengusu Tomasi. Horra, Unai Elorriaga idazleak kaleraturiko azken liburuaren haria. Bederatzi urte ditu Tomasek, eta bere eskutik helduta, sendiaren aurkezpena egiten digu lau istorio elkarlotuz. Mundua ikusteko aparteko moduari eutsi dio honako honetan ere Elorriagak. Istorio atseginak, guztiak ume baten ikuspe-

gitik marraztuak. Hori da *Vredaman* liburuan aurkitu dezakegun altxorrik preziatuena. Harrituta uzten du zein abil jokatu duen idazleak umearen hizkera agertzeko garaian: ideien errepikapena, garrantzia gutxiko gertaerei garrantzia, ilusioaren erabilera... Ume garaia berriro bizitzeko grina dakar liburuak. Horregatik bakarrik bada ere, merezi du tarte bat hartu eta Tomas ezagutzea.

Araiz Padrón

aproposagoak dira, nola euren letrak hala kantetako atmosferak. Ñabardurek soina ederresten dute, baina efektuak apenas daude. Zuzenak dira. Eta erritmoeekin jolas egitea gogoko dutenez, rock, punk, garage, blues, pop eta noisearekin margotutako pinturak osatu dituzte. Izerdiaren, kearen, gargaardoaren, gauaren edota sexuaren usaina darie abestiei eta hitzei. Gordintasuna.

Igor Susaeta

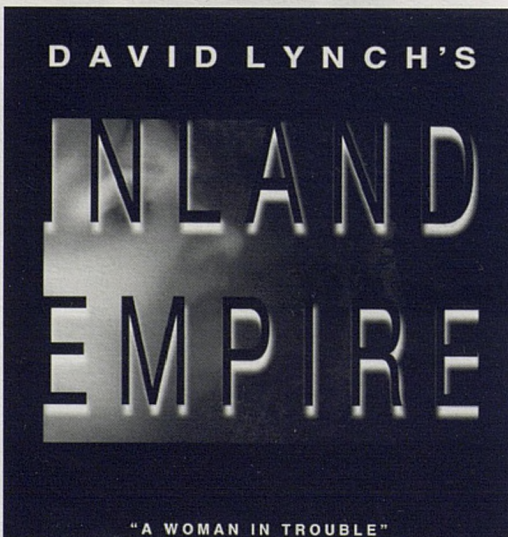
Inland Empire

David Lynch

2007an ikusgai izango diren filmeen artean, denetarik egongo da. Gure gomendioak hedabideetan aukera gutxi izango dituzten filmerenak dira. Lehena Hego Koreatik. *Sympathy for Lady Vengeance*. Park Chan-wook zuzendariak mendekuaren inguruan eginiko lana da, bikaina. David Lynch bitxiaren jarraitzaileek *Inland Empire*-ekin euren egarria asetuko dute, eta nola gainera, filmak ia hiru ordu irauten baititu. *Cashback*

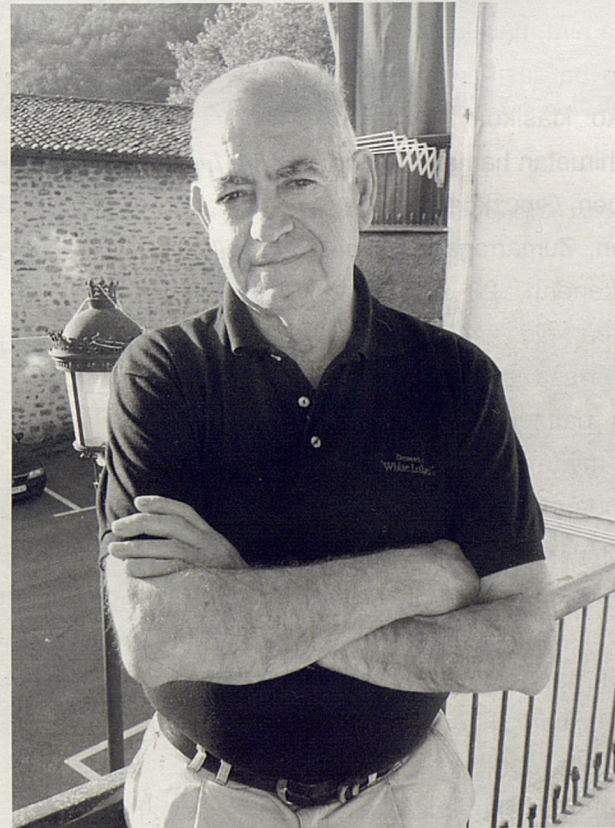
britainiarra Zinemaldian ikusi zen bereziene-takoa da. Garraztasun puntutxo bat duen komedia den edo komedia puntutxo bat duen drama den zuek erabaki. Azken gomendioa: Cronenberg-ek 1991n *El almuerzo desnudo* moldatu zuen. 15 urte kutxan igaro ondoren gurean estreinatuko da. Jakizue ez dela denen gustagarri izango, beraz, ez esan ez dugula abisatu, e!

ButaK 21 zineklub taldea

Anjel Askasibar: Garaipen gose handia zuen txirrindularia

Angel Karpanta Askasibar txirrindulari bikaina izan zen, borrokalaria. Herriko zaletuek estima handian zuten. Gailurrean zegoen garaian jaio zen Goierriko Itzulia eta Agustin Aizpuruk berarentzat kirol taldea sortu zuen. Oso gazte erretiratu zen, 23 urterekin, laguntzaile lana egiteko gogorik ez zuelako eta hortik kanpo etorkizunik ikusten ez zuelako. Egun, Antzuolan bizi da.

Askasibar 14 bat urterekin hasi zen bizikletan. "Garai hartan ez zegoen lizentziarik eta 20 urtekoekin aritzen ginen. Urretxu eta Zumarragako jendea berehala hasi zitzaidan laguntzen, baina ez zen nahikoa".

Ez zen profesionaletara heldu, baina haiekin lehiatzen zen. "Kas taldeko 18 eta Ferry's taldeko beste horrenbeste irteten ziren, Perez Frances, Bahamontes eta Loroño tartean, eta guk apenas genuen taldekiderik. Zuzendariak Kas-eko hiru eta Ferry's-eko beste hiru zaintzeko esaten zidan... neure buruarekin nahikoa nuen!".

Dena den lehenengoan artean sailkatzten zen. "Seigarrena edo zazpigarrena heltzen nintzen, baina ez nuen aurrera egiteko modurik ikusten. Izan ere, ez zitzaidan laguntzaile lana gustatzen. Neure kabuz ibiltzen nintzen, irabazi edo ez. Espainian 10 bat izango ziren ni baino hobeak eta nire mailakoak 20 bat izango ginen. 20 bat lasterketa irabazi nituen. Ordiziako klasikoa hiru aldiz korritu nuen eta hiruetan hamar lehenen artean bukatu nuen, Gipuzkoako txapelketa irabazi nuen, Zumarragako zirkuitua bitan... Azkenean, 23 urterekin, uztea erabaki nuen", dio.

Ez zen erabaki erraza izan, herritarrek estimu handian baitzuten. "Nik uste baino gehiago maite ninduten, uste nuena baino hobea nintzen beharbada. Gailurrera ez heltzeak pena ematen dit, batez ere laguntzen zidan jende andanarengatik".

Irunen lasterketa bat irabazi ondoren egin zioten harrera bereziki gogoratzen du. "Ez zen herriko ia inor joan ikustera. Azkeneko trenean irten eta gauerdirako

*"Zuzendariak Kas taldeko
hiru eta Ferry's-eko beste
hiru zaintzeko esaten
zidan... neure buruarekin
nahikoa nuen!"*

itzuli nintzen etxera. Harrera prestatua zuten, baina nik ez nekien eta etxean sartu nintzen. Hurrengo egunean, Juaristik herritik kanpora eramango nindutela eta gero Irundik etorriko banintz bezala sartuko nintzela esan zidan. Zaldibian hamaiketako egin eta eguerdian gaua Irunen pasa izan banu bezala sartu nintzen!", oroitzen du Askasibarrek.

Irungoa nazioarteko lasterketa zen eta bere garaipenak sekulako sona izan zuen. "Hura denboraldiko azken lasterketa zela uste nuenez, astebete eman nuen herritik kanpo potrojjorran. Itzuli nintzenean erlojuaren aurka Jaizkibelera igoera antolatu zutela eta gonbidatua nengoela jakin nuen. Antonio Egibururen autoan, herriko onenetakoa zena, eramane ninduten; Goierriren txandala soinean nuela. Herri osoa joan zen ikustera, baina azkenetakoa egin nuen: astebete neraman entrenatu gabe eta, gainera, aldapa gora, hotzean batez ere, kaxkarra nintzen".

Askasibar ordekan moldatzen zen hobe-kien. "Ia beti bakarrik entrenatzen nuen, topera. Gasteiz aldera joaten nintzen. Lasterketetan ere hala ibiltzen nintzen: ihesaldi guztietan sartzen nintzenez, asko zaintzen ninduten. Hasieratik topera irteten nintzenez, motoristek motorrak berotzen zituzten irteera eman aurretik. Gero, beharbada, erretiratu egiten nintzen, baina karrerak hausten nituen. Ordekan aritzea gustuko nuen eta esprintean eta aldapan behera abila nintzen", azaldu du.

Azkeneko lasterketa Antzuolan korritu zuen. "Irabazten ez banuen erretiratu egingo nintzela esan nuen etxean. Ia ibilbide osoa ihes eginda egin nuen eta bukaeran harrapatu ninduten. Bosgarrena-edo egin nuen, Perurena, Aranzabal eta hauen aurretik. Gainera, mendiko sailkapena eta tarteko helmugak irabazi nituen".

Hala ere, ez zuen bere erabakia aldatu. "20 urterekin Orbegozon lan egiteari utzi eta txirrindularitzan buru-belarri hasi nintzen. Denboraldi amaierarako diru

apur bat aurrezten nuen, baina gero negu guztia harekin pasa behar nuen. Gainera, materiala nik erosi behar nuen, mekanikoarekin erdi zorretan beti... Kamioilari hasi nintzen eta horretan aritu naiz duela gutxi arte".

Askasibarrek ez du zaletasuna galdu eta ahal dituen lasterketa guztiak ikusten ditu. "Kirol elegantea da, baina asko aldatu da. Lehen, zulatu bat genuenean, tubularra askatu eta aldatu behar genuen eta inork ez zuen itxaroten. Bestalde, orain aurikularra daramate eta

*"Goizeko 5etan jaikitzen
nintzen eta arroz
platerkada, bi arrautza
eta zaldi txuleta
gosaltzen nituen"*

zuzendariak esaten duena egiten dute. Lehen apenas ikusten genuen zuzendaria, txirrindulariok agintzen genuen".

Beste gauza asko ere aldatu dira. "Lasterketetara trenean joaten ginen eta bi edo hiru ordu behar genituen Donostiara edo Bizkaia aldera joateko. Goizeko 5etan jaikitzen nintzen eta arroz platerkada, bi arrautza eta harakinak oparitzen zidan zaldi txuleta gosaltzen nituen. Ez da harritzekoa jendeak Karpanta deitzea! Maillotean kilo bat fruta eramaten nuen, orduan ez baitzegoen anoa-posturik! Entrenatzera irteten nintzenean bidean erosten nuen janaria edo esprintean banana kiloa jokatu lagunen batekin", dio barrez.

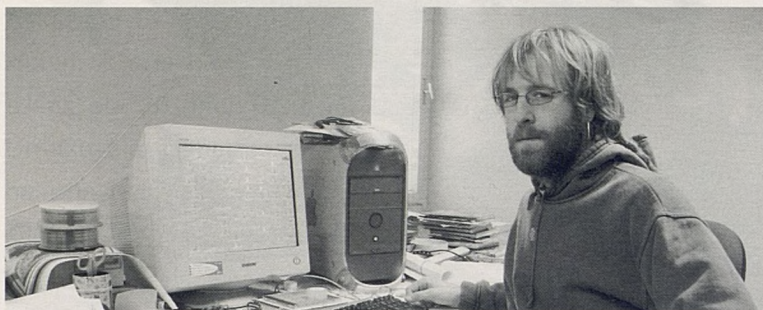

1963an, Levanteko itzulian, irteera eman zuen Sara Montiel begira.

1962an, Errioxako itzulian, La Herrera mendatean, Guenetxearen atzetik bigarren postuan.

Alex Areizaga

Informatika

Emule

Emule, Internet bidez artxiboak elkar trukatzeko balio duen programa da: abestiak, pelikulak, programak... gure ordenagailura jaistea ahalbideratzen duena. www.emule-project.net helbidean deskargatu dezakegu gaztelaniazko bertsioan eta doan. Behin instalatuta, goialdean aukera ezberdinak daudela ikusiko dugu: zerbitzariak, erremintak, Kad, Trafikoa... Hasteko, zerbitzari (servidor) batera konektatu behar dugu, zeinak zerbitzari berdinerarekin konektatuta dauden pertsonekin "harremanetan" jarriko gaituen, guztien artean informazioa trukatzea ahalbidetuz. Zerbitzari asko daude aukeran, baina ezagunena agian, Razorback3a da. Honez gain, Kad edo Kademia sarera ere konektatzea gomendatzen da (zerbitzaririk erabiltzen ez duen sarea da hau), nahiz eta oro har hau automatikoki egiten duen. (Jarraituko du).

Deiane Pérez

Osasuna

Automedikazioa

Egun, asko dira inongo profesionalen aholkurik gabe medikamentuak kontsumitzen dituztenak. Hauen artean %59 emakumezkoak dira eta %44 gizonezkoak. Ehuneko hau % 82-ra igotzen da 65 urtetik gorakoen artean. Antibiotikoen erabilera kontrolatzen hasia dagoela dirudi, baina antiinflamatorioena mantendu egiten da, hauek dakarten arriskuekin. Klean entzunenak direnen artean Alginasdin, Espidifen, Neobrufen, Ibuprofeno, Antalgin, Airtal, Voltaren, Diclofenaco eta Feldene daude. Askotan zer diren jakin gabe hartzen dira. Garrantzitsua da hauen erabilera egokia ezagutzea, beti ere profesional baten oniritziarekin, ondorio kaltegarriak eragin baititzakete: gastritisa, hemorragia gastrikoa, estamuko zulaketa eta aurretik dauden liseri-aparatuko arazoen txartzea, besteak beste. Minaren sorburua ezagutu behar da, honi aurre egiteko dauden medikamentuen artean egokiena aukeratzeko.

Hasier

Berriz ere min egin zidan. Bizkarra ubeldurik neukan, zauri bat edo beste ere bai. Nigandik hurbil izatearen izua nuen barnean, beste behin ere nerbioak galdu eta min egingo zidanaren izua. Bera boteretsua zen nire aldean, nahi zuena egin zezakeen nirekin. Bere ukabil trinkoek harri gogorrena ere xehe zezaketen eta bere altuerak edonor txiki sentiaraz zezakeen; baina hori ez zen okerrera. Okerrena zen bere soak erakarri egiten ninduela, beldurra eta mina ematen zidan so berberak, alegia. Sinestea zaila bada ere, hainbeste sufriarazten zidan gizona maite nuen. Egun gutxitan, ubelduak ezabatu egin ziren nire azaletik, oroimenetik ez, ordea. Erietxera zuzendu nintzen gure haurtxoa ongi zegoela ziurtatzeko. Hilabete baten buruan seme txiki bat izango genuen, mutiko polit bat. Ordurako sehaska lortu nuen, amak artilezko pare bat jertse egin zituen, arropa erdi erositara geneukan eta lagunak umea hezteko aholku andana eman zidaten. Dena prest zegoen nire aldetik, arrosa koloreko etorkizuna imajinatzen niharduen, sekula etorriko ez zen hori. Eta etorriko bazen margo arrosa ubel kolore ilunak zikinduko zuen jakitun nintzen.

Hurrengo goizean taberna garbitzera joan nintzen nagusiak jai eman nahi izan arren. Ohi bezala garbi-garbi utzi nuen dena. Taberna garbitzearen lan txikia huskeria bazen ere ez zetorkigun gaizki. Senarra, aldiz, bazkalorduan kopetilun itzuli zen etxera, lanean ezer onik gertatu ez balitzaio moduan. Janariaren inguruko purrustada baldarrak eta erantzun txarrak eman zizkidan, eztabaidan aritu ginen, baina zorionez, tira-bira ez zen ahotik eskuetara heldu. Gauean, berriz, masaileko bat izan zen protagonista. Ezin nuen ulertu gure bizitzako unerik ederrena, haurraren jaiotza, zergatik hondatzen zuen era honetan. Honela igaro ziren hiru aste, pare bat masaileko eta mila eztabaida, irribarrerik ez.

Astearte goiz batez gertatu beharrekoa gertatu zen, urak egin nituen etxeko sukaldean. Bizilagunari laguntza eskatu eta hark eraman ninduen eritetxera. Erditzea primeran joan zen, baina orduan ere bera ez zegoen nire alboan; zerga-

tik? Gure maitasuna kolokan jarri nuen une bakarra izan zen hura. Arratsaldean ahizpa eta ama bisitan nituen dagoeneko, opari bat edo beste eskuetan eta irribarrea aurpegian. Gustura hartu nituen, maite ninduten seinale zen. Senarra, ordea, hortik zehar zebilen oraindik; zergatik? Iluntzean etorri zen azkenean, eta azken hilabeteetako lehen irribarre marraztu zitzaion aurpegian. Une batez kolokan jarritako amodio hutsal hori sendo bihurtu zela iruditu zitzaidan.

-Zer izen jarriko diogu?-galdetu nion apal.

-Ez dakit, nahi duzuna baina nik Iñigo jarriko nioke.-erantzun zidan berak ere apal. Beste norbait zirudien.

-Ados, gustuko baduzu hala izango da, Iñigo.- zerbait sentituen semearen izena lehen aldiz ahoskatzean.

Amaia Iturriotz

www.otamotz.com/index.php Web orrian ipuina osorik irakur dezakezue, *Aldizkaria* saileko *Ipuinak* atalean.

Gorka Santesteban

Gorka Zumarragan bizi da eta Gainzurin eta Olazabal institutuan egin zituen ikasketak. Gureak eta TTT tailerretan aritu ondoren, egun Bellotan lan egiten du. Umetatik irratia gustuko du eta bere ametsetako bat irratsaio bat aurkeztea zen. Gipuzkoa FM irratian lortu du. Larunbat arratsaldeetan, 16.00etatik aurrera, euskal kulturari buruzko 'Piztuka-miztuka' saioa aurkeztzen du. Umetan oso gutxi hitz egiten zuen euskaraz, baina azken urteotan Maizpidera joan da eta euskaltzale sutsua da. Euskal kultura osoki maite du, baina batik bat bertsolaritza.

Zer izan nahi zenuen umetan?

Ezer ere ez bereziki.

Aisialdian zer egitea atsegin duzu?

Menditik eta bidegorritik paseotoxoak ematea eta musika entzutea. Euskal musika entzuten dut batez ere..

Bizitzeko toki bat?

Urretxu.

Gustuko irratsaioa?

Bertsoen ingurukoak atsegin ditut, batez ere.

Gustuko irrati esataria?

Segura Irratiko Lierni Elortza oso ona iruditzen zait. Bertso munduari buruzko *Kontu Kantari* saioa aurkeztzen du eta gaia-ri buruz asko daki.

Nor elkarrizketatuko zenuke gustura zure irratsaioan?

Estitxu Fernández. Hiru aldiz izan naiz *Bertatik bertara* saioan eta dagoeneko ezaguna dut. Oso neska jatorra da.

Zure saioan egin dituzun elkarrizketen artean, nori egingakoa gogoratzen duzu bereziki?

Andoni Salamerori egingakoa. Oso gustura egon ginen biok.

Gustuko bertsolaria?

Azkenaldi honetan, Xabi Paya. Andoni Egaña ere asko atsegin dut, baina dagoeneko toki guztietan azaltzen da.

Ilehoriak ala beltzaranak?

Beltzaranak.

Egindako azken oparia?

Gona bat.

Eta jasotakoa?

Eratzun bat.

Data bat?

Iazko abuztuaren 30a. Egun horretan neska oso berezia eza-gutu nuen.

Neska eta mutil izen bana?

Agurtzane eta Gaizka.

Zein egunkari irakurtzen duzu?

Etxean Berria jasotzen dut. Interneten beste asko irakurtzen ditut, lana dela eta: DV, Noticias de Gipuzkoa, Hitza...

Gustuko telebista saioa?

Hitzetik hortzera.

Bereziki gorroto duzuna?

Mira quién baila.

Liburu bat?

Izarren hautsa, Xabi Ormazabali buruzkoa.

Abesti bat?

Oso zaila zait erantzutea, musika asko gustatzen baitzait. Azkenaldi honetan Gozategiren azkena asko ari naiz entzuten: *Porru patata.*

Soinu bat?

Trikitixarena.

Usain bat?

Mendikoak.

Janari bat?

Lasagna.

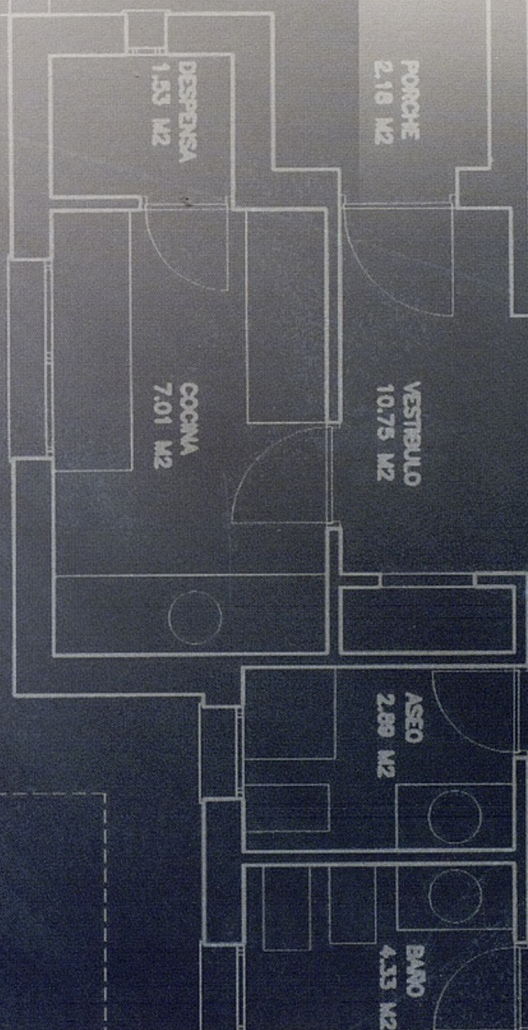
Ura ala...

Ura eta laranja zukua.

Construcciones **MENDIOLA**

Labeaga, 9- Tf. 943 72 05 11 - Fax: 943 72 44 10
20700 URRETXU (Gipuzkoa)
E-mail: mendiola@cmendiola.com
www.cmendiola.com

Etxebizitzen
eraikuntza

Industria
pabilioiak

Urbanizazio
lanak

**Legazpiko Olazabal Institutuaren
ondoan 6 chalet adosaturen
eraikuntza berria**

PREMANK

KANPO-KONTRATAZIO BIDEZKO PREBENTZIO ZERBITZUA

**GURE LANAK
PREBENTZIOA
DU HELBURU**

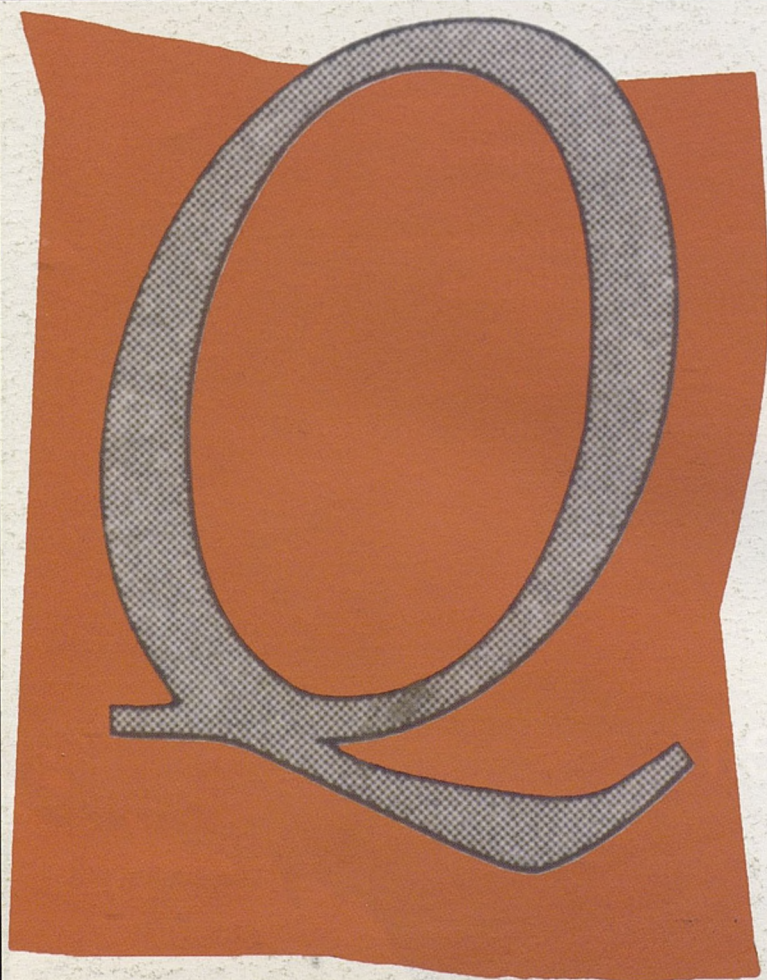

**KALITATEZKO ZERBITZU ERAGINKORRA
GERTUTASUNA, BIZKORTASUNA ETA BEZEROARI ARRETA**

Argixao industrialdea, 55 pabiloia - 20700 ZUMARRAGA (Gipuzkoa)

☎ 943 72 41 00

e-mail: administracion@premank.com

IRNASA EURO, S.L.

**AHOLKULARITZA ETA KALITATE,
INGURUMEN ETA
LAN-ARRISKUEN ARLOKO
SISTEMAK**

Argixao industrialdea, 55 pabiloia

☎: 943 72 41 00

e-mail: irnasa@euskalnet.net
ZUMARRAGA